ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **BigBoard Praha, a. s.,** Na strži 2097/63, Praha 4, zast. advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, čj. MHMP 422873/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, čj. 11 Af 6/2018-127,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městská část Praha 7 platebním výměrem ze dne 29. 11. 2016 vyměřila žalobkyni místní poplatek za využívání veřejného prostranství ve výši 657 000 Kč za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014. Poplatek byl stanoven podle § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990, o místních poplatcích, ve spojení s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 5/2011, a to za umístění reklamního zařízení, které se skládá ze dvou výlepových ploch a nachází se na pozemku parc. č. 1850/12 v katastrálním území Bubeneč, obec Praha, v oblasti komunikace U Výstaviště, Praha 7, včetně oplocení.

[2] Žalobkyně podala proti platebnímu výměru odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2017 zamítl a platební výměr potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítla nesprávné právní posouzení otázky, co je veřejným prostranstvím. Parkoviště, na němž se nachází stavba pro reklamu, není veřejným prostranstvím ve smyslu § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, za jehož užívání by bylo možné vyměřit místní poplatek podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že se stavba nenachází na prostranství, které je uvedeno v příloze č. 2 obecně závazné vyhlášky. Plochy parkoviště, které mají podléhat poplatkové povinnosti, jsou v obecně závazné vyhlášce vždy výslovně zmíněny. Extenzivní výklad pojmu „prostranství U Výstaviště" je proto v zásadě nepřípustný.

[6] Stěžovatelka rovněž uvedla, že existence veřejného prostranství by umístěním stavby pro reklamu toto prostranství přestala mít „veřejnou" povahu. To platí tím spíše, pokud byla stavba pro reklamu následně oplocena, a tedy dlouhodobě znepřístupněna veřejnosti.

[7] Stěžovatelka rovněž namítla, že městský soud nesprávně posoudil povahu stavby pro reklamu, že poplatek za užívání veřejného prostranství by případně mohl být vyměřen pouze za umístění dočasných staveb sloužících pro poskytování služeb, nesprávné posouzení povahy oplocení městským soudem, narušení legitimního očekávání a retroaktivitu vzniku poplatkové povinnosti.

[8] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

[9] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný uvedl, že pozemek, na němž se nachází reklamní zařízení, je přístupný každému bez omezení prostřednictvím chodníku. Stěžovatelce se nepodařilo prokázat, že daný pozemek byl v rozhodném období součástí hlídaného parkoviště. Pozemek se navíc nachází na typu pozemní komunikace, která má charakter veřejného prostranství. Žalovaný podotkl, že ne každé zpoplatnění stání silničních motorových vozidel má za následek zánik charakteru veřejného prostranství.

[11] Pokud je veřejné prostranství užíváno zvláštním způsobem, který vylučuje nebo omezuje užívání obecné, neztrácí podle žalovaného samo o sobě svůj veřejný charakter, a to ani umístěním dočasné stavby na pozemku. Žalobkyně také neprokázala, že na daný pozemek umístila stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Oplocení, které zřejmě není stavbou ve smyslu stavebního zákona, je spolu s billboardem jednotným reklamním zařízením. Oplocení reklamního zařízení nezměnilo charakter daného pozemku jako veřejného prostranství. V určitém období bylo oplocení také nosičem reklamního banneru. Instalace oplocení s výjimkou rozsahu zvláštního užívání nemohla nic změnit na charakteru

pozemku jako veřejného prostranství. Pokud by místo nebylo veřejně přístupné, nebylo by nutné reklamní zařízení oplocovat.

[12] Žalovaný dále uvedl, že za reklamní zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích je třeba považovat veškeré reklamy. Jedná se o pojem *sui generis*, který není vázán na stavební zákon. Žalovaný popsal vývoj úpravy v zákoně o místních poplatcích. Odkázal také na odbornou literaturu. V nájemní smlouvě je uvedeno, že pozemek je pronajímán za účelem umístění reklamního zařízení.

[13] Žalovaný podotkl, že daný pozemek historicky patří mezi veřejná prostranství, jejichž zvláštní užívání podléhá a podléhalo místnímu poplatku. Žalovaný také popsal, podle kterých právních předpisů podléhal i daný pozemek místním poplatkům. Není rovněž pravda, že by stěžovatelka umístila reklamní zařízení na pozemek před 1. 1. 2008. I pokud by tomu tak bylo, stále by reklamní zařízení podléhalo místním poplatkům. Žalovaný uvedl konkrétní právní předpisy, podle kterých mohl být místní poplatek vyměřen již před 1. 1. 2008.

[14] Podle žalovaného je nedůvodná námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, což podrobněji zdůvodnil.

[15] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[16] Stěžovatelka v replice uvedla, že vymezení účelu nájemní smlouvy nemá a nemůže mít určující význam pro právní posouzení povahy pozemků či jejich části jako veřejného prostranství. Jediným rozhodným faktorem pro posouzení charakteru pozemku musí být faktický stav. Stěžovatelka podotkla, že stavba pro reklamu se nachází v souvislém pásmu parkovacích míst. Také údajné zařazení daného pozemku do sítě místních komunikací nevypovídá samo o sobě nic o charakteru veřejného prostranství. Vzhledem k tomu, že na daném pozemku vzniklo parkoviště, které není přístupné každému, zanikla ze zákona místní komunikace. Stěžovatelka odkázala znovu na judikaturu Ústavního soudu, podle které nemusí mít parkoviště nutně charakter veřejného prostranství, a podotkla, že žalovaný se k ní nevyjádřil.

[17] Stěžovatelka popsala, proč podle vyhlášky nespadá daný pozemek do veřejného prostranství, a v reakci na vyjádření žalovaného se znovu vyjádřila k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V dané věci žalobkyně umístila reklamní zařízení na pozemku parc. č. 1850/12 v k. ú. Bubeneč (na základě nájemní smlouvy ze dne 1. 6. 2007 uzavřené s hlavním městem Prahou). Později bylo toto reklamní zařízení oploceno (na základě územního souhlasu ze dne 4. 7. 2012). Vzhledem k tomu, že se reklamní zařízení nacházelo na veřejném prostranství, vyměřila městská část Praha 7 stěžovatelce poplatkovou povinnost podle § 4

odst. 1 zákona o místních poplatcích. V dané věci je sporné, zda se reklamní zařízení nacházelo na veřejném prostranství, případně zda se jednalo o reklamní zařízení.

[20] NSS připomíná, že z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70) plyne, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského, resp. městského soudu.

[21] Stěžovatelka ve dvanáctistránkové kasační stížnosti převážně buď v podstatě opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, aniž reaguje na věcné vypořádání žalobních námitek městským soudem, anebo toto vypořádání pouze obecným způsobem označuje jako nedostatečné či nesprávné. Obdobné námitky stěžovatelka nadto uplatnila také v řízení o odvolání. S námitkami stěžovatelky se tedy podrobně již zabýval žalovaný i městský soud. Není úlohou NSS, aby opakoval již jednou vyřčené, a proto k námitkám, které stěžovatelka neustále opakuje, uvede pouze to, co k tomu sdělil městský soud, neboť s jeho posouzením se NSS ztotožňuje. V podrobnostech NSS také odkazuje na napadený rozsudek.

[22] K námitce, že veřejné hlídané parkoviště, na kterém se reklamní zařízení nachází, není veřejné prostranství, městský soud v bodech 21 – 22 napadeného rozsudku uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by v době od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, za niž městská část Praha 7 vyměřila stěžovatelce místní poplatek, byl daný pozemek součástí veřejného hlídaného parkoviště. Ze správního spisu naopak plyne, že pozemek, který se nachází v okolí reklamního zařízení, byl v průběhu roku volně přístupný veřejnosti. Nacházel se zde chodník, který umožňoval volný přístup a průchod chodců. Na tuto argumentaci městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nereaguje a jen stále opakuje svou žalobní námitku. NSS se proto s takto formulovanou námitkou nemůže nijak vypořádat, neboť není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatelka spatřuje nesprávnost závěrů městského soudu.

[23] NSS rovněž uvádí, že s odkazy na rozhodnutí Ústavního soudu, která se týkala toho, zda lze parkoviště považovat za veřejná prostranství, se městský soud ani žalovaný nemuseli vypořádat. Vycházeli totiž z toho, že reklamní zařízení se nenachází na parkovišti.

[24] Pokud stěžovatelka uváděla, že účel uvedený v nájemní smlouvě nemůže vypovídat o povaze pozemků, má samozřejmě pravdu. V projednávané věci ale povaha pozemků byla vyvozena z jiných skutečností a účel nájemní smlouvy uvedl žalovaný pouze jako podpůrný argument.

[25] K námitce, že reklamní zařízení se nenachází na prostranství, které je uvedeno v obecně závazné vyhlášce, se městský soud vyjádřil v bodech 15 – 20 napadeného rozsudku. Uvedl, že část pozemku, kterou využívá stěžovatelka, je v příloze č. 2 obecně závazné vyhlášky určena jako místo, které poplatku podléhá podle § 14b zákona o hlavním městě Praze.

[26] NSS k tomu dodává, že příslušná obecně závazná vyhláška, jíž obec zpoplatňuje užívání veřejného prostranství, pouze deklaruje skutečný stav (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2022, čj. 9 Afs 86/2008-89, č. 1934/2009 Sb. NSS). To bylo v posuzované věci splněno. Část pozemku, na kterém se nachází reklamní zařízení, je veřejně přístupná každému bez omezení. V projednávaném případě stěžovatelka přehlíží fakt, na který upozornil již žalovaný ve svém rozhodnutí. Část pozemku parc. č. 1250/12 byla pronajata k provozování parkoviště a část pozemku byla pronajata stěžovatelce k umístění reklamního zařízení. Toto reklamní zařízení se nenachází uprostřed parkoviště, je na kraji pozemku, hned vedle veřejně přístupného chodníku, který se nachází na ulici U Výstaviště. Argumentace stěžovatelky o tom, že reklamní zařízení je umístěno na veřejně hlídaném parkovišti a není veřejně přístupné, je tedy naprosto mylná. To vše odpovídá i formulaci v obecně závazné vyhlášce, ve které je uvedeno, že do veřejného prostranství spadá i prostranství v ulici U Výstaviště, č. parc. 1850/12 v k. ú. Bubeneč. Stěžovatelka uvádí, že formulace „v ulici" neodpovídá tomu, že do toho spadá i prostranství mimo ulici, tedy např. pozemek parc. č. 1850/12. Tato námitka není rovněž důvodná. Prostranství „v ulici" bylo konkretizováno uvedením konkrétních pozemků; o výkladu tohoto pojmu proto není pochyb.

[27] K námitce, že instalací oplocení reklamního zařízení přestala oplocená část pozemku plnit účel veřejného prostranství, městský soud v bodech 23 – 28 napadeného rozsudku uvedl, že veřejné prostranství lze užívat buď obecně, kdy je prostranství určeno k užívání všem, nebo zvláštně, kdy je veřejnost v užívání prostranství omezena nebo vyloučena. To se stalo i v dané věci instalací reklamního zařízení, a tím spíše instalací oplocení. Tím, že stěžovatelka zabrala část veřejného prostranství, je povinna platit místní poplatek ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích za užívání veřejného prostranství, neboť tím vyloučila veřejnost z využívání této části pozemku. Těmto závěrům nemá NSS co vytknout a plně se s městským soudem ztotožňuje.

[28] K námitce, která se týkala toho, že pojem reklamní zařízení je třeba vykládat ve smyslu stavebního zákona, který rozlišuje mezi reklamním zařízením a stavbou pro reklamu, se městský soud vyjádřil v bodech 10 – 14 napadeného rozsudku. Městský soud uvedl, že pro povinnost žalobkyně platit místní poplatek podle zákona o místních poplatcích je podstatné, že účelem zařízení, které na pozemek umístila stěžovatelka, je šíření reklamy. Nezáleží na tom, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona a zda umístění tohoto zařízení nebo jeho sestavení podléhá povolovacímu procesu podle stavebního zákona. Oplocení by stěžovatelka nenainstalovala, pokud by neexistovalo reklamní zařízení, neboť jeho účelem je ochrana reklamního zařízení. Proto je nutné oplocení vnímat jako součást reklamního zařízení. S tímto posouzením NSS také souhlasí. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí, proč by měl být závěr městského soudu nesprávný. Pouze neustále opakuje argumentaci, kterou použila již v řízení o žalobě a městský soud se s ní náležitě vypořádal.

[29] Námitce, která se týká legitimního očekávání a zákazu retroaktivity, se městský soud věnoval v bodech 32 – 35 napadeného rozsudku. Městský soud uvedl, že obecně závazná vyhláška, která zařadila daný pozemek mezi veřejná prostranství, nabyla účinnosti dne 1. 1. 2008. Stěžovatelka uváděla, že s užíváním pozemku započala až po tomto datu

(viz např. splnění ohlašovací povinnosti). Nadto i za předchozí právní úpravy bylo toto prostranství určeno jako veřejné prostranství a podléhalo místním poplatkům. NSS s tímto názorem souhlasí a plně odkazuje na závěry městského soudu.

[30] K námitce nepřezkoumatelnosti v obecné rovině viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74; a ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[31] Konkrétně k námitce nepřezkoumatelnosti NSS uvádí následující:

[32] Nesrozumitelnost napadeného rozsudku stěžovatelka dovozuje z toho, že na jedné straně městský soud uvádí, že oplocení parkoviště je nutné k tomu, aby nebylo považováno za veřejné prostranství. Pokud je oploceno reklamní zařízení, městský soud to již nepovažuje za znepřístupnění místa veřejnosti. NSS konstatuje, že stěžovatelka odhlíží od podstaty věci. Stěžovatelka je povinna platit místní poplatek za to, že využívá část veřejného prostranství. Vzhledem k tomu, že ho již nemůže využívat nikdo jiný, je povinna platit místní poplatek. Napadený rozsudek není nesrozumitelný.

[33] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nevypořádal s argumentací, že daný pozemek není veřejným prostranstvím, neboť se na něm nachází hlídané veřejné parkoviště. Jak již je výše uvedeno, městský soud se s touto argumentací vypořádal v bodech 21 – 22. Městský soud dospěl k závěru, že se reklamní zařízení nenachází na veřejně hlídaném parkovišti. To stěžovatelka neprokázala. Pokud s tímto závěrem stěžovatelka nesouhlasila, měla podat konkrétní kasační námitky proti tomuto závěru. Pouhý nesouhlas se závěry městského soudu bez dalšího neznamená, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. října 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu